

POSTANOWIENIE

Dnia 8 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa G S.
przeciwko Zespołowi Szkół nr [...] w A.
o uznanie za bezskuteczne wypowiedzenia stosunku pracy, wynagrodzenie za czas
pozostawania bez pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 czerwca 2015 r.,
wniosku o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej

**adw. R. T. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego
we Włocławku kwotę 120 zł (sto dwadzieścia), którą należy
podwyższyć o obowiązującą stawkę podatku (VAT), tytułem
zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej
powódce w postępowaniu kasacyjnym z urzędu.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy postanowieniem z 25 lutego 2015 r. odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej powódki G.S., sporządzonej i wniesionej przez wyznaczonego z urzędu pełnomocnika adw. R.T.

Pełnomocnik we wniosku z 24 marca 2015 r. wniósł o orzeczenie o należnych mu kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym (art. 108¹ k.p.c.).

Wniosek należy uznać za zasadny.

Pierwotny brak orzeczenia o tych kosztach w postanowieniu z 25 lutego 2015 r. mógł wynikać z tego, że w skardze kasacyjnej wniesiono jedynie o „*Orzeczenie o kosztach według norm przepisanych*”, gdy rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu stanowi, że wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej powinien zawierać oświadczenie, że opłaty nie zostały zapłacone w całości lub w części (§ 20).

Z wniosku wynika, że koszty nieopłaconej pomocy prawnej nie zostały zapłacone. Co do wysokości tych kosztów, to we wniosku nie sprecyzowano żądanej kwoty. Decyduje więc stawka właściwa dla sprawy o przywrócenie do pracy, czyli z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia 28 września 2002 r. Natomiast wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy jest pochodną roszczenia głównego czyli żądania przywrócenia do pracy i nie prowadzi do odrębnego ustalenia żądanych kosztów na podstawie § 12 ust. 1 pkt 2 tego rozporządzenia. Należy dostrzec, że w pkt 2 chodzi o wynagrodzenia za pracę świadczoną a nie o wynagrodzenie za pracę, które w istocie stanowi odszkodowanie (nazwane wynagrodzeniem za czas pozostawania bez pracy), skoro pracownik po rozwiązaniu stosunku pracy nie wykonuje zatrudnienia. Wynagrodzenie to (a w istocie odszkodowanie) ma charakter ryczałtowy określony w ustawie i w tej sprawie nie stanowiło samodzielnego (odrębnego przedmiotu sporu), lecz tylko pochodny od żądania przywrócenia do pracy. Rozdzielnie takie jest uzasadnione w świetle dotychczasowego orzecznictwa Sądu Najwyższego (por. uchwały z 24 lutego 2011 r., I PZP 6/10 i z 7 sierpnia 2002 r., III PZP 15/02).

Czym innym jest ustalenie wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawie o przywrócenie do pracy (art. 23¹ k.p.c.) i czy innym jest żądana (dopuszczalna) wysokość wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy (np. art. 47 k.p.). Pierwsza wartość nie musi decydować o wysokości kosztów zastępstwa procesowego, a w tym przypadku o ustaleniu ich na podstawie regulacji z § 6 rozporządzenia z 28 września 2002 r. Druga wartość, czyli określone w ustawie wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy (zwykle nie wyższe niż 3-miesięczne wynagrodzenie) jest niższa niż wartość przedmiotu zaskarżenia

określona na podstawie art. 23¹ k.p.c. Nie ma więc wówczas tożsamości wartości przedmiotu zaskarżenia określanej na użytek opłat sądowych (np. od apelacji albo skargi kasacyjnej) i podstawy ustalenia kosztów zastępstwa pełnomocnika procesowego. Pokazuje to sprawa powódki, której okres wypowiedzenia upłynął z końcem sierpnia 2013 r. Natomiast prawomocny wyrok Sądu drugiej instancji zapadł 18 grudnia 2013 r.

Ponadto nie ma podstaw aby kwota 43.478,15 zł podana jako wpz dotyczyła odszkodowania za dyskryminację, gdyż analiza wyroku od którego wniesiono skargę nie pozwala stwierdzić, że przedmiotem rozstrzygnięcia było odszkodowanie za dyskryminację a nie wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy. Wnioskowanie o takim przedmiocie sprawy potwierdza również treść skargi kasacyjnej.

Reasumując, wniosek o zwrot kosztów nieopłaconej pomocy prawnej jest zasadny do wysokości kwoty określonej w sentencji, co wynika z § 2 ust. 3, § 12 ust. 1 pkt 1, § 13 ust. 4 pkt 2 oraz § 19 – 20 rozporządzenia z 28 września 2002 r.